

[Steffensen]

det være afgørende, hvordan – og det er der mange der har givet udtryk for her i dag – det blev affattet. Så langt nåede vi ikke, og en anden regering er kommet til. I den forbindelse kan vi i kristeligt folkeparti tilslutte os det, indenrigsministeren har givet udtryk for her i dag, og navnlig det, ministeren har sagt om – det var vedrørende spørgsmål nr. 8 ved behandlingen i udvalget af lovforslag nr. L 31 – at hun fandt en udskydelse indtil videre rigtig, og det har ministeren jo bekræftet her i dag. Det kan vi tilslutte os, idet det er sådan, at vi må erkende, at vi står i en betydelig forværret økonomisk situation i dag.

Vi mener imidlertid også, det er vigtigt – som flere ordførere har været inde på – at forbrugeroplysningen bliver intensiveret, og vi mener ligesom den radikale ordfører ikke, at lægemiddelkataloget er et ganske elendigt organ. Det løser en lang række problemer, og derfor må vi nok sige, at hvis der engang skal oprettes en statslig lægemiddelinformation, vil det være helt afgørende for os, efter hvilke kriterier det skal oprettes, og hvordan det skal udformes.

Vi finder det derfor vigtigt at få disse og betydelig flere problemer belyst under udvalgsarbejdet, som vi positivt vil deltage i, men vi må sige, at i den nuværende situation har vi tilsluttet os regeringens synspunkt, at det er et af de områder, vi i dag må udskyde.

(Kort bemærkning).

Karen Thurøe Hansen (KF):

Fru Birthe Hansen siger, at jeg har lyserøde briller på, når det gælder erhvervslivets kår. Nej, det har jeg ikke. Jeg skuer ganske klart, at det er sundt med konkurrence, og så længe vi har det private erhvervsliv, er vi godt hjulpet her i Danmark.

Jeg sporede hr. Wilhjelms ironi i hans respekt for erhvervslivets dygtighed. Heller ikke den kan jeg tilslutte mig. Hr. Wilhjelm og jeg står for hver sin politik, og min går absolut i modsat retning af hr. Wilhjelms. Jeg har stor respekt for erhvervslivets dygtighed, også på det medicinske område.

Taanquist (S):

Jeg vil gerne sige tak til dem, der har modtaget forslaget velvilligt, og jeg er ikke sikker på, at jeg ikke også skal sige tak til f.eks. indenrigsministeren og nogle af de par-

tier, der tilsyneladende er gået imod, fordi jeg alligevel har følt en vis velvillighed, ikke mindst fordi man, ligesom lidt undskyldende, har talt om at udskyde lægemiddelinformationen, ikke at droppe den fuldstændig. Dermed har man vel nok indrømmet, at den statslige lægemiddelinformation er en nødvendighed.

Man føler måske, at man ikke i denne sparesituation kan bruge de penge, der nu engang er nødvendige, men – og det vil jeg gerne specielt sige til indenrigsministeren – dette er jo ikke bare et spørgsmål om at bruge penge, det her er også et spørgsmål om, at der virkelig kan spares penge ved en rådgivning. Vi har jo set på andre områder, at det kan lade sig gøre ved en fornuftig rådgivning at nedsætte udgifterne, specielt på sundhedsområdet.

Indenrigsministeren siger, at det ikke kan gøres for 800.000 kr., men vil koste mindst 1,3 mill. kr. eller 1,4 mill. kr. Ja men vi stiller os særdeles velvilligt over for at bruge endda 1,5 mill. kr., hvis det skulle være nødvendigt.

Indenrigsministeren omtaler de forskellige informationsmetoder, informationskanaler, som eksisterer, og da er der jo også forskellige uvildige, men det, der falder i øjnene, er selvfølgelig de 250 mill. kr., som lægemiddelindustrien bruger, sammenlignet med de ca. 5 mill. kr., som bruges på anden måde. 250 mill. kr. bruges af lægemiddelfabrikantene til, lad os med et pænt ord kalde det information. I øvrigt er det på de importerede lægemidler, der bruges den største del, idet importørerne bruger 22 pct. af deres omsætning dertil, de hjemlige fabrikanter bruger 12,5 pct. af deres, og apoteksvirksomhederne bruger ca. 2 pct., altså en faldende skala.

Hr. Erik B. Smith har i sit eksempel omtalt lødigheden af den lægemiddelinformation, der foregår, og det er vel simpelt hen udtryk for niveauet for den lægemiddelinformation, som koster 250 mill. kr.

Fru Karen Thurøe Hansen taler om socialdemokratiets sædvanlige foragt for den private industri. Nej, der er ingen foragt.

Hr. Knud Lind har med sit eksempel, som jeg synes er et godt eksempel, netop beskrevet moralen i det private erhvervsliv. Man vil sælge for enhver pris, selv om det eventuelt i tredjelande skulle koste menneskeliv. Det er den moral, hr. Knud Lind står heroppe og fremhæver som dansk erhvervslivs moral el-